

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Strus

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2008 r.,
skargi Z. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5
sierpnia 2005r., sygn. akt II CO (...), wydanego w sprawie
ze skargi Z. P.

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem
Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1998 r., sygn. akt I CKN (...),
w sprawie z powództwa Z. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Szpitalowi Wojskowemu - Samodzielnemu
Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W. - Urzędowi Wojewódzkiemu Delegaturze w K. i J. A.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy postanowieniem z 5 sierpnia 2005 r. sygn. akt II CO (...) odrzucił
skargę Z. P. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego z
16 listopada 1998 r. w sprawie o ochronę dóbr osobistych i zapłatę sygn. akt I CKN (...),
którym Sąd Najwyższy oddalił kasację powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego z 10
czerwca 1997 r. sygn. akt I ACa (...) oddalającego jego apelację od wyroku Sądu
Okręgowego Ośrodek Zamiejscowy w P. z 21 lutego 1997 r. sygn. akt I 2 C (...) oddalającego
powództwo. W skardze o wznowienie postępowania odrzuconej
postanowieniem oznaczonym na wstępie powód wnosił o powtórne zarejestrowanie

swej skargi o wznowienie postępowania z 21.X.2003 r. od wymienionego wyżej wyroku Sądu Najwyższego.

Postanowienie Sądu Najwyższego, sygn. II CO (...) z 5 sierpnia 2005 r. zostało doręczone powodowi 12 sierpnia 2005 r. (...)

Powód reprezentowany przez radcę prawnego. W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem z 12 stycznia 2007 r. wniesionej do Sądu Najwyższego, uzupełnionej pismem z 16 maja 2007 r. domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z 26 października 2006 r. sygn. I ACa (...), natomiast w piśmie z 30 listopada 2007 r. wskazującym sygnaturę II CO (...) stwierdził, że „rozdzielnie” zaskarżał tą samą skargą z 12 stycznia 2007 r. również postanowienie Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2005 r. odrzucające skargę o wznowienie postępowania.

W związku z tym w Sądzie Najwyższym zostały założone akta sprawy dotyczące wymienionej ostatnio skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem o sygnaturze wskazanej w nagłówku.

Rozpoznając tę skargę Sąd Najwyższy rozważył co następuje:

Postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania jest uznawane w orzecznictwie Sądu Najwyższego za orzeczenie kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05, OSNC 2006/7-8/139, postanowienie z dnia 22 listopada 1966 r., II UZ 7/96, OSNAPUS 1997, nr 12, poz. 226). Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., od orzeczeń Sądu drugiej instancji, w których wniesiono skargę kasacyjną oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Wskazany przepis wbrew przekonaniu skarżącego nie dotyczy tylko wyroków Sądu Najwyższego oraz postanowień co do istoty sprawy. Do takiej ścieżki wykładni brak podstawy, skoro w § 2 art. 424¹ k.p.c. ustawodawca posłużył się szerszym pojęciem orzeczenia – jak w § 1.

Skarżący reprezentowany przez radcę prawnego jest świadomy granic dopuszczalności wniesionej skargi i do tej przeszkody zdaje się nawiązywać w piśmie uzupełniającym skargę z dnia 26 października 2007 r., w fragmencie przytoczonym dosłownie, zmierzającym do wykazania, że postanowienie Sądu Najwyższego „*nie było i nie zostało wydane w postępowaniu sądowym zwykłym instancyjnym kasacyjnym* . Wobec czego nie ma tu zastosowania art. 424¹ § 3 k.p.c., i art. 424¹ § 3 k.p.c. nie ma też zastosowania do prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego Izba Cywilna w Warszawie

z dnia 16 listopada 1998 r. sygn. akt I CKN 886/1997, iż prawo nie działa wstecz w demokratycznym państwie prawnym Rzeczypospolitej Polskiej”.

Niezależnie od tej przeszkody w skardze brak uprawdopodobnienia, że odrzucenie skargi o wznowienie postępowania wyrządziło powodowi szkodę, co stanowi konieczny element tego rodzaju środka zaskarżenia. Wymagania tego nie spełnia nawet kilkakrotne posłużenie się zwrotem „krzywda” lub „szkoda” bez wywodu prawnego wskazującego jej postać i związek przyczynowy z orzeczeniem zaskarżanym a nie wyrokiem oddalającym powództwo.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił skargę odrzucić.